

Alkotmánybíróság

Donáti utca 35-45.
Budapest
1015

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: <u>IV/1092-8/2014</u>	
Érkezett: <u>2015 JÚN 12.</u>	
Példány: <u>1</u>	Kezelőiroda:
Melléklet: <u>2</u> db	<u>th</u>

Iktatószám: K1/2015.06.10.
Ügyszám: IV/1092-7/2014

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott [redacted]
továbbiakban: **Indítványozó**) jogi képviselője, a [redacted]
[redacted] ügyvéd, adótanácsadó) útján alkotmányjogi panaszindítványunk ügyében tisztelettel

előkészítő iratot

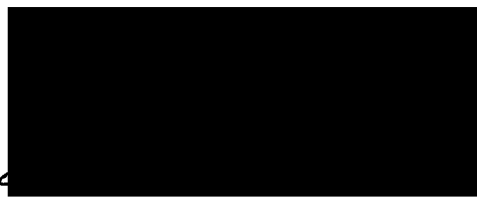
terjesztünk a T. Bíróság elé:

Mindenekelőtt a T. Alkotmánybíróság elnézését kérjük, hogy eddig nem válaszoltunk az IV/1092-4/2014 sorszámú felhívásra.

Kijelentjük, hogy a panaszindítványunk alapjául szolgáló ügyben a Pp. 107.§ (1) bekezdése szerinti hiánypótlási kérelem nem került benyújtásra. Ennek az indoka az, hogy a Somogy Megyei Kormányhivatal Építésügyi és Örökségvédelmi Hivatal Építésügyi és Örökségvédelmi Osztály SOD/12/307-29/2013 sorszámú végzése akként rendelkezett, hogy vele szemben a bírósági felülvizsgálatot a közléstől számított 30 napon belül lehet kérni. Ezt a végzést az Indítványozó 2014. január 4-én vette kézhez és a bírósági felülvizsgálat iránti kérelmet 2014. február 3-án, az előírt harminc napon belül adta postára.

A Kaposvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság pedig pontosan a panaszindítványunkban kifogásolt Végzésével elutasította a felülvizsgálati kérelmünket, mivel azt nem 15 napon belül adtuk be. A bíróság egyáltalán nem észlelte és értékelte azt, hogy az Indítványozó a közigazgatási végzésben előírt 30 napos határidőt betartotta, ezáltal pedig automatikusan megfosztotta a jogorvoslati lehetőségtől az Indítványozót. Azért nem került sor a Pp. 107.§ (1) bekezdés szerinti hiánypótlási kérelem beadására, mivel egyrészt azt nem engedi meg a 2005. évi XVII. törvény 3.§ (4) bekezdése, másrészt pedig a Pp. 107.§ (3) és 109.§ (2) bekezdései, harmadrészt pedig az Indítványozó okkal hihette, hogy eleve nincs is szükség arra, hogy igazolási kérelemmel egyetemben adja be a bírósági felülvizsgálat iránti kérelmet, mivel a közigazgatási végzésben meghatározott harminc napon belül adta be a kérelmét. Indítványozó tehát teljesen jóhiszeműen járt el, betartotta a jogorvoslati kioktatásban szereplő határidőt, így eleve fel sem merült, hogy igazolási kérelemmel éljen egy határidőben beadott beadvány vonatkozásában.

A hivatkozott 2005. évi XVII. törvény 3.§ (4) bekezdése miatt nincsen folyamatban más jogorvoslati vagy felülvizsgálati eljárás az ügyben, az Indítványozó egyetlen eljárásjogi lehetősége az alkotmányjogi panasz volt, ugyanis csak a T. Alkotmánybíróságnak van lehető-

[REDACTED]

sege arra, hogy kötelezze a Kaposvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságot érdemi döntés meghozatalára.

Magán a közigazgatási eljárásán belül az Indítványozó nem nyújtott be fellebbezést, ugyanis a Somogy Megyei Kormányhivatal felügyeleti jogkörében eljárva megváltoztatott egy az elsőfokú hatóság által meghozott, az eljárást egyébként felfüggesztő végzést, majd az eljárást megszüntette.

Az ügy előzményei tekintetében releváns, hogy a Siófoki Városi Bíróság, majd Siófoki Járásbíróság előtt 2012. november 6-án folyamatban volt egy tulajdoni per [REDACTED] 2 ügyszám alatt. Ennek az ügynek a tárgya az volt, hogy az Indítványozó tulajdonában állt a Siófok [REDACTED] ingatlan, amelyre harmadik személyek felépítették a jelen eljárással is érintett ideiglenes jellegű épületet. Ebben az eljárásban peres félként szerepelt Siófok Város Önkormányzata is. Elsőfokon ez a peres eljárás 2013. decemberében, míg másodfokon 2014. áprilisában azzal végződött, hogy a jelen perrel épített felépítményt Siófok [REDACTED] szám alatt nyilvántartásba vették az eredeti építetők tulajdonaként. Jelenleg a Kúria előtt van az ügy rendkívüli perorvoslat keretében (felülvizsgálat), a Kúria tájékoztatása szerint döntés 2015. szeptemberében várható.

Az Indítványozó több alkalommal jelezte az építésügyi hatóságoknak, hogy az ideiglenes felépítmény életveszélyes, rendeltetésszerű használatra alkalmatlan és mivel alapvető statikai hiányosságai is vannak, ezért az irreperábilis hibák miatt annak a bontását el kell rendelni (ugyanis a hatályos szabályok szerint építési engedély már nem adható ki).

Az Indítványozó 2013. szeptemberében terjesztett elő kérelmet, amelyben hivatkozott egy az elsőfokú építésügyi hatóság által is ismert és 2013. áprilisában kelt építész szakértői véleményre, amely pontosan körülírta, hogy a felépítmény milyen hiányosságokkal rendelkezik. Az Indítványozó azt kérte, hogy az elsőfokú hatóság hozza meg a szükséges intézkedéseket, azaz hogy az élet- és vagyonbiztonságot fenyegető helyzetet az épület bontásának elrendelésével szüntesse meg. Az első fokon eljáró Siófoki Járási Hivatal az indítványozó kérelmét érdemben nem bírálta el, hanem felfüggesztette a közigazgatási eljárást arra való hivatkozással, hogy meg kívánja várni a fent hivatkozott tulajdoni per végét. A Somogy Megyei Kormányhivatal a felügyeleti jogkörében eljárva megváltoztatta a felfüggesztésről szóló döntést: egyrészről a felfüggesztést nem látta indokoltnak, másrészről azonban az eljárást megszüntette akként, hogy az Indítványozó kérelmét elutasította.

Abban a Somogy Megyei Kormányhivatalnak kétség kívül igaza volt, hogy a felépítmény fizikai állapota és az amiatt kialakult veszélyhelyzet megoldása független attól, hogy tulajdoni per van folyamatban, ugyanis ha veszélyhelyzet áll fent, akkor cselekedni kell. Sürgős építésügyi intézkedések nem tehetők függővé attól, hogy hónapokig, akár évekig várjanak arra a felek, hogy az építésügyi hatóság döntést hozzon. Másként kifejezve, a bontás iránti kérelem szempontjából nem relevánsak a felépítmény tulajdoni viszonyai, ugyanis az egyedül releváns tényező a felépítmény fizikai állapota.

Abban viszont súlyosan tévedett a Somogy Megyei Kormányhivatal, hogy az eljárást magát megszüntette. Az alkotmányjogi panaszindítványunkhoz csatoltuk kereseti kérelmünket, amelyben hosszasan kifejtettük, hogy a Kormányhivatal döntésének mik a hiányosságai. Csak röviden összefoglalva mutatunk rá arra, hogy a történeti tényállást a Kormányhivatal több tévedéssel állapította meg, továbbá teljesen okszerűtlen fejtegetésekbe bocsátkozik a

felépítmény használatbavételi engedélyének jogerőre emelkedése kapcsán. (A használatbavételi engedélyt nem közölték az eljárás során több ügyféllel, ezért ab ovo kizárt, hogy egy olyan döntés, amelyet nem közöltek, jogerőre emelkedhessen.)

Ami ellenben az alkotmányjogi panasz szempontjából nagyobb relevanciával bír az azon tény, hogy lényegében már a közigazgatási eljárás során sem biztosították az Indítványozónak azt a jogot, hogy jogorvoslással élhessen a közigazgatási eljárás keretein belül. A Kormányhivatal az első fokon eljáró szerv hatáskörét elvonva, a felügyeleti jogkörében eljárva az Indítványozó által kezdeményezett eljárás felfüggesztéséről szóló döntést megváltoztatta és az eljárást megszüntette.

Az Kormányhivatal döntésével a legnagyobb probléma az, hogy arra hivatkozik, hogy 2013. februárjában az első fokú építéshatóság tartott helyszíni szemlét, ahol szemrevételezéssel (!) megállapították, hogy az épület nem életveszélyes. Ez két dolog miatt is visszás: egyrésztől álláspontunk szerint teljesen egyértelmű, hogy az életveszélyesség kérdése olyan bonyolult szakkérdés, amit nem lehet pusztán szemrevételezéssel megállapítani, főként akkor nem, amikor az Indítványozó csatolt építész szakértői véleményt az életveszélyesség alátámasztására. Másrészt pedig az időfaktort is figyelmen kívül hagyta a Kormányhivatal: az Indítványozó az eljárás 2013. szeptemberében indította, mikor is 2013. februárja óta készült egy újabb szakvélemény, amely az indítványozó álláspontját támasztja alá, továbbá pedig az épület állaga romlott 2013. februárja és szeptembere között eltelt 7 hónapban. Arról nem is beszélve, hogy 2013. áprilisában vált biztossá, hogy az akkor megkezdett jókarbantartási munkálatokat nem lehet szabályszerűen kivitelezni. Tehát 2013. februárjától 2013. szeptemberéig, amikor is az Indítványozó kezdeményezte az építési hatóság eljárását, a következő változások álltak be:

- készült egy újabb építész szakvélemény, alátámasztandó az életveszélyes helyzetet
- a 7 hónap alatt romlott az épület állaga
- 2013. áprilisában jókarbantartási munkálatok kezdődtek az épületen, amelyeket nem lehetett befejezni, mivel a jókarbantartást csak építési engedély birtokában lehetett volna befejezni, viszont építési engedély az OTÉK és a helyi építési szabályzat miatt nem adható ki.

Ilyen előzmények után jutott 2013. decemberében a Kormányhivatal arra a következtetésre, hogy mivel az első fokon korábban eljáró hatóság 2013. februárjában a helyszíni szemlén nem észlelt veszélyt, ezért megalapozatlan a 2013. szeptemberi kérelem. Teljesen figyelmen kívül hagyta a Kormányhivatal az időközben bekövetkezett változásokat, új bizonyítékokat, továbbá tény, hogy a helyszíni szemlén szemrevételezéssel (!) mondta azt az első fokon eljáró hatóság, hogy az épület nem életveszélyes.

A Kormányhivatal akkor járt volna el helyesen, ha a felfüggesztés megszüntetése után vagy maga jár el és felderíti a tényállást és az alapján hoz döntést, vagy pedig ha az első fokú szervet új eljárásra kötelezi. Ehelyett a Kormányhivatal – anélkül, hogy a tényállást felderítette volna – 7 hónappal korábbi tények állapotokból kiindulva megszüntette az eljárást és arról tájékoztatta az indítványozót, hogy 30 napon belül bírósághoz fordulhat, amit az Indítványozó meg is tett.

Összefoglalva:

- az Indítványozó 2013. szeptemberében kérte az első fokú építési hatóságot, hogy a felépítmény életveszélyesség okán rendelje el a veszélyhelyzet megszüntetését, az épület elbontását

-
-
- az első fokú közigazgatási szerv az eljárás felfüggesztette a tulajdoni per lezárultáig 2013. októberében
  - Indítványozó panaszt tett 2013. novemberében a felfüggesztés miatt
  - a Kormányhivatal felügyeleti jogkörében eljárva a felfüggesztést megszüntette ÉS az eljárás megszüntette

Megállapítható, hogy

- az Indítványozó a közigazgatási eljárás keretein belül nem tudott fellebbezni, jogorvoslattal élni;
- sem a Kormányhivatal, sem pedig az első fokon eljáró építésügyi hatóság nem derítette fel a tényállást, hanem csak 2013. februárja előtti eseményekre hivatkoztak.

Az Indítványozó tehát beadott egy kérelmet az elsőfokon eljáró hatósághoz, aki az eljárást felfüggesztette. A Kormányhivatal, mint másodfokú közigazgatási szerv a felfüggesztést megszüntette és magát az eljárást is megszüntette, azaz az Indítványozó kérelmét elutasította. Ennek eredményeképpen az Indítványozó olyan helyzetbe került, hogy a kérelmét mindjárt a Kormányhivatal bírálta el, azaz esélye sem volt arra, hogy a bírósági felülvizsgálat előtt bármilyen jogorvoslattal élhessen. Ráadásul a Kormányhivatal tájékoztatása szerinti 30 napos határidőt betartotta, de erre pedig a Kaposvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság nem volt figyelemmel.

Az Indítványozó mindvégig a bíróság és a Kormányhivatal szabta eljárásjogi keretek között maradt, aminek az lett az eredménye, hogy effektíve semmilyen jogorvoslattal nem tudott élni. Az Indítványozónak jogos elvárása, hogy egyrészt az Alaptörvényben biztosított jogával élve kérhesse azt, hogy a Kormányhivatal döntését a bíróság vizsgálja felül, másrészt pedig azt, hogy az ügyében egy olyan döntés születhessen, ahol a tényállást az illetékes közigazgatási szerv vagy a bíróság feltárja, felderíti.

Esetünkben relevanciával az bír, hogy a Kormányhivatal jogorvoslati tájékoztatását betartó Indítványozót lényegében megfosztották valamennyi jogorvoslati lehetőségtől.

Budapest, 2015. június 10. napján

Tisztelettel:

